

NỮ TU TRUYỀN GIÁO TẠI ẤN ĐỘ

Tôi sinh năm 1914 tại Varese (Bắc Ý). Từ năm 1948 đến nay tôi làm việc tại Ấn Độ. Tôi là người duy nhất còn sống thuộc nhóm nữ tu Thừa Sai Ý (Đức Mẹ Vô Nhiễm) đầu tiên đến truyền giáo tại Ấn Độ.

Chiếc tàu thủy chở chúng tôi cập bến Madras ở miền Nam Ấn Độ. Chúng tôi được đưa thẳng về Gudivada. Căn nhà dành cho chúng tôi chưa làm xong nên Chị Em tá túc nơi cộng đoàn **Các Cha Thừa Sai Hải Ngoại Milano (PIME)**. Các Cha tận tình nâng đỡ chúng tôi trong những khó khăn của bước đầu truyền giáo.

Quả thật, chỉ vồn vện vài năm sau ngày chúng tôi đến Ấn Độ, hai Chị trong nhóm từ trần. Những năm đầu thật gian nan. Chúng tôi không rành tiếng Anh cũng chưa nói được các ngôn ngữ địa phương. Thế nhưng, mặc bao gian nan thử thách, Chị Em chúng tôi không bao giờ có ý nghĩ bỏ Ấn Độ và trở về Ý. Không. Chúng tôi cương quyết ở lại. Chúng tôi thâm hiểu THIÊN CHÚA muốn chúng tôi ở lại đây. Và chúng tôi sẵn sàng chấp nhận với trọn

lòng yêu thương. **Cuộc đời truyền giáo gắn liền với từ bỏ và hy sinh.**

Vào thời kỳ ấy, khó khăn đầu tiên là vấn đề nước uống. Nước có vị đắng-đắng và đôi khi lại mặn nữa! Để có thể đổ đầy các thùng chứa nước trên mái nhà, chúng tôi phải bơm nước bằng tay hàng giờ hàng giờ.

Riêng tôi, tôi thích ứng ngay với thức ăn, nằm ngủ dưới đất và làm việc không có thời khóa biểu. Tôi cũng chịu đựng được khí hậu, ngoại trừ những lúc trời nóng đến 45 độ. Được như vậy là vì Chị Em chúng tôi chuẩn bị kỹ lưỡng trước khi lên đường truyền giáo. Chúng tôi tham dự tuần tĩnh tâm và Cha Giảng Phòng nói với chúng tôi tầm quan trọng của việc hy sinh và thích ứng với hoàn cảnh địa phương:

- Nhập giang tùy khúc .. nhập gia tùy tục!

Tôi là y tá trưởng và làm việc tại nhiều nhà thương thuộc bang Andhra Pradesh (Nam Ấn). Chúng tôi làm việc liên tục ngày đêm. Các nhân viên y tế tặng tôi tên "Người-Canh-Đêm" bởi lẽ, tôi thường làm các ca đêm và mau mắn đến ngay khi xảy ra các trường hợp cấp cứu. Tôi không bao giờ tỏ ra mệt mỏi. Người ta có cảm tưởng tôi không ngủ bao giờ. Sự thật thì tôi có ngủ, mặc dầu rất ít!

Tôi đặc biệt làm việc nơi khu hộ sinh. Tôi chăm sóc các bà mẹ và trẻ sơ sinh. Hồi ấy nhà thương thật nghèo nàn. Khi cần cứu sống một em bé bằng dưỡng khí, chúng tôi thường cho miệng vào miệng em bé và giúp em bé thở hàng giờ, hàng giờ. Chúng tôi nghèo thật nghèo. Không biết bao nhiêu Kinh, bao nhiêu lời cầu tôi dâng lên THIÊN CHÚA trong khi tìm mọi cách để cứu sống một bà mẹ hoặc một đứa bé, bằng trọn phương tiện nghèo nàn của chúng tôi. Đôi khi không có phương tiện nào cả!

Tôi làm việc tại trạm phát thuốc, tại nhà thương và nơi các trại phong cùi nữa. Thú thật, lúc đầu tôi rất sợ các bệnh nhân phong cùi. Nhưng tôi cầu nguyện và Chúa ban cho tôi ơn thoát khỏi sự sợ hãi. Từ đó tôi chăm sóc bệnh nhân phong cùi như bất cứ bệnh nhân nào khác.

Từ 30 năm qua tôi làm việc tại Vegavaram nơi Trung Tâm dành riêng cho các trẻ em, con của người phong cùi. Tôi rất thương các trẻ em. Tôi thu nhặt gom góp các trẻ em nơi các trại cùi và đem về Trung Tâm săn sóc. Chúng tôi muốn tránh cho các em khỏi bị lây bệnh cùi.

Chúng tôi có rất nhiều kỷ niệm. Chẳng hạn, các trẻ em thường trốn chúng tôi để chạy về sống với cha mẹ trong các trại phong cùi. Không biết bao nhiêu lần tôi đạp xe chạy theo chúng để bắt chúng lại và mang về Trung Tâm. Thật ra đây là tâm tình dễ hiểu. Cho dầu chúng tôi săn sóc chúng với trọn lòng yêu thương, các trẻ em vẫn nhung nhớ bóng hình người mẹ, người cha.

Một bé trai 5 tuổi cứ nằng-nặng đòi tôi cho về ở với mẹ đang sống nơi trại cùi thật xa. Tôi không cho. Đêm đến, tôi để em ngủ bên cạnh và canh gác cẩn mật. Đến bốn giờ sáng, lợi dụng lúc tôi ngủ thật say, em bé lén ra ngoài trốn chạy về ở với mẹ. Có không biết bao nhiêu trường hợp thương tâm tương tự.

Thông thường, khi có thể, chúng tôi để các trẻ em sống với mẹ cho đến hai tuổi. Sau đó chúng tôi mang về Trung Tâm nuôi. Nhờ vậy mà chúng tôi cứu được không biết nhiều em bé khỏi mắc bệnh phong cùi. Các em được cứu như thế khi lớn lên rất ghi ơn chúng tôi. Chúng ghé lại thăm tôi. Đây là món quà cảm động nhất tôi nhận được trong những tháng ngày truyền giáo tại Ấn Độ.

Một bé gái chào đời và mẹ bé chết sau khi sinh bé. Các bác sĩ nói bé sẽ không sống được. Bé không thể sống sót. Thật ra bé sống được. Năm nay là thiếu nữ 18 tuổi. Chính tay tôi săn sóc và nuôi dưỡng bé.

Gặp trường hợp một đứa bé bị sốt cao, tôi mang về phòng và đích thân chăm sóc bé. Hồi ấy - cách đây gần 60 năm - khi các em bé đau bệnh thì chính các nữ tu phải lo cho chúng. Nhà thương thường bỏ rơi các em. Bây giờ thì có các bác sĩ và y tá chăm sóc các em.

Tôi rất sung sướng được hoạt động truyền giáo tại Ấn Độ. Người Ấn thật tốt. Tôi không thể không yêu mến họ. Mỗi ngày tôi đều dâng lời cảm tạ THIÊN CHÚA đã gọi tôi làm nữ tu Thừa Sai. Trong đời tôi nhận được nhiều niềm vui hơn nỗi khổ. Năm nay tôi 92 tuổi và tôi vẫn tiếp tục làm việc cho đến khi nào Chúa gọi tôi về với Ngài.

Chứng từ của Nữ Tu Ida Moiana, người Ý.

("Missionarie" dell'Immacolata, 1-2006, trang 4-5).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt

